

Nooit meer oorlog, please

30 APRIL 2015 | Wouter Hillaert

end block 'article-header-intro' start block 'social-media-top'



Delen

Tweeten

[Mail](#) [Print](#) [Corrigeer](#)

end block 'social-media-top' start block 'article-images'



Ironie vecht met vervreemding. fv

end block 'article-images' start block 'article-sharelines'

end block 'article-sharelines'

start block 'article-body'

De nagedachtenis aan de oorlog begint tekenen van vermoeidheid te vertonen. Dat wordt bijna lijfelijk

tastbaar in *Risk*, een in asgrijs gehulde productie van Compagnie Barbarie en Theater Antigone, in het kader van *Gone West*.

Centraal staat een oudstrijder, en dat mag je letterlijk nemen. Zelfs voor zijn eigen geheugen is deze arme ziel te oud geworden. Voetje voor voetje, puffend als een blaasbalg, schuifelt hij over de scène, gekromd onder zijn eigen symboolwaarde. Ruth Beeckmans belichaamt hem met brio als een levend ‘in memoriam’, uit het rusthuis opgegraven om eens te meer de dwangrituelen van de oorlogsviering te belichamen.

De erehaag die onze veteraan opwacht, hijst zielloos de tricolore, trompettert losse flodders en laat de vredesduif flapperen als een kinderlijke mime-act. Ironie vecht met vervreemding, want dat is hoe deze dertigers-makers de oorlog ervaren: als een vreemd relict dat morele verplichtingen schept, zonder nog te begrijpen waarom. Niet de herinnering aan de Eerste Wereldoorlog, maar het gebrek eraan vormt de visuele partituur van *Risk*. Valt het nog voelbaar te maken, hoe het honderd jaar geleden geweest moet zijn? Langzaam verglijdt het afstandelijke eerbetoon van achter het lint in een rituele herbeleving die dóór het lint gaat. Een re-enactment van de eerste gasaanvallen op de oudstrijder eindigt met ketchup, een toegeknepen oog en worsten uit de buik. ‘Mag ik dan nu bijna terug naar huis?’

De Barbaries bieden een traag maar strak palet, van het soort absurdisme waarin niemand weet waarom iedereen uitvoert wat er gebeurt. Alleen lijkt die schaarse betrokkenheid niet alleen te gelden voor de personages, maar ook voor de voorstelling zelf. Er was wat geld voor iets met oorlog, waar we eigenlijk niets mee hebben, en dat wordt dan ons onderwerp. Theater heeft recht op een

meer bloedende noodzaak. *Risk* werkt, maar riskeert weinig.